

JAUNAIS ČĒS

AGROFIRMAS «KRASNÍJ OKTJABRJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIEN, 4. JŪNIJĀ
1988. g.
Nr 23 (58)

Cena 2 kap.

UZVARĒTAJI PAVASARA
LAUKU DARBU
SOCIĀLISTISKAJĀ SACENSĪBĀ

AUGSNE KULTIVĒŠANĀ:

A. Poškāns izstrādāji 30,5 normas,
J. Podiņš — 19,1 norma, V. Amo-
sovs — 16,5 normas. Kāpurķēžu
traktoru grupā V. Podskočevs —
27,6 normas, P. Čišs — 26,7 normas,
P. Groza — 26,3 normas.

MINERĀLMĒSLU IESTRĀDE:

J. Ozoliņš — 57,1 norma, G. So-
bojevs — 33,2 normas, A. Gvoz-

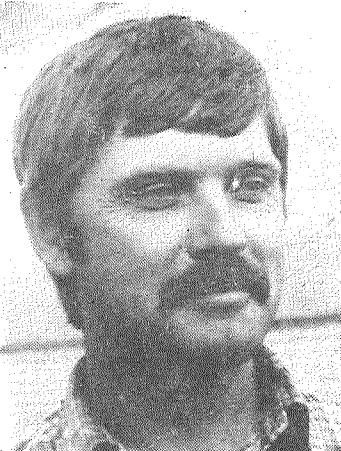
devs — 33,1 norma.
GRAUDAUGU SĒJĀ:
V. Timošenko — 22,2, P. Leonovs — 19,2 normas — abi strādā
ar riteņtraktoriem, S. Rubens — 7,5 normas, strādā ar kāpurķēžu
traktoru.

KARTUPEĻU STĀDĪŠANĀ:

V. Agafonovs — 8,5 normas,
V. Solovjovs — 5,1 norma, J. Maž-
jānis — 5,1 norma.

LINU SĒJĀ:

A. Jevdokimovs — 7,2 normas,
G. Isajevs — 7,8 normas.

LOPBĀRĪBAS BIEŠU SĒJĀ:
P. Skutelis — 5,9 normas.

ZĀLĀJU SĒJĀ:

P. Pastars — 13,8 normas.

KUKUROZAS SĒJĀ:

A. Rudzāts — 2,8 normas, P. Mūr-
nieks — 2,8 normas.

Visiem šiem mehanizatoriem saska-
nā pār nolikumu piešķirtas prēmijas.
Attēlos: Vladimirs Agafonovs, Va-
silījs Timošenko un Aivars Pok-
šāns

Rīt — bērnības svētki

Rīt savus tradicionālos un gadskārtējos svētkus svin agrofirmas vismazākā paudze — no tiek bērnības svētki. Kad gan uz svinīgo pasākumu kopā ar vecākiem, krustīviem un krustmātēm aicināti tie, kuriem šogad bija, ir vai būs četri gadiņi, uz svētkiem ierodas arī viņu vēl mazākie, kā arī vecākie brāļi un māsas.

Rīt svinīgi uzpostajā kulturas nama lielajā zālē, ūdens siera rūpniecības skanēs jaunras balsis, čelas, būs papilnam ziedu, pieaugušo nopietnās un reizē norūpējušās, bet tāpat kopīgās jaunības un prieka skartās sejas.

Būs apsveikumi, labi vēlējumi, būs prieks un cerības, lai mazuli izaugtu par savas lielās Dzimtenes godīgiem, strādīgiem, fās cienīgiem pilsoniem.

Rīt uz svētkiem aicināti 50 mazie gavīnieki. Bet nākamgad tādus pašus svētkus baudīs tie, kuriem šogad vēl trīs gadiņi. Un paklausīsim aicinājumam, ko bērnu dzejotī izteicis mūsu lielais Rainis:

«Sanāciet visi radipi:
Šodien man četri gadiņi!»

ES—PADOMJU SAVIENĪBAS PILSONIS

Tā tagad ar pilnām tiesībām var
sacīt tie ceļpradsmīt Riebiņu vidus-
skolas audzēknī, kuri 27. maijā svinī-
gā atmosfērā sapēma savas pases.
Ciemā izpildkomitejas ēkā tās vienīm
izsniedza ciema Tautas deputātu pa-
domes priekšsēdētāja A. Tūmašova.

Silti skanēja partijas biroja sekre-
tāres Z. Agafonovas, jaunāko biedru —
pionieru apsveikuma vārdi,
dzelzības rindas.

«APSEJĪBAS — 88»

28. maijā jau no paša rīta Preiļu
parkā uz salīņas valdiņa rosme. Viss
bija uzpostīts lauku darba darītāju
uzņemšanai un svētkiem «Apsejī-
bas — 88». Agrorūpniecīcī kompleksa
darbinieku arodbiedrības Preiļu ra-
jona komiteja kopā ar rajona agro-
rūpniecīcī apvienību, apkopojusi
sociālistiskās sacensības rezultātus,

par

uzvarētājiem

laiķā grāmatvedības uzskaitē jāpādara elas-
tīgā un efektīvā, lai tā at-
bilstu pilna saimnieciskā aprēķina ie-
viešanas vajadzībām kolektīvā. Jāie-
vies darba samaksas sistēmā atkarī-
bā no bruto produkcijas, jāpānāk, lai
darba samaksa aizķērotu ceļu lie-
kiem izdevumiem, kļūtu par stimulu
resursu un materiālu ekonomijai un
taupībai. Plaši jāievies arī visas ko-
lektīvā darbuzņēmuma formas, jekai-
tot nomas līgumus. Lielā loma te ir
arī audzināšanas darbam. Saimnieciskā
aprēķina būtība jānoved līdz katram
darba darītājam. Un jāsāk rīkoties.

par

uz aktīvu rīcību komunistus
aicināja agrofirmas generāldirektors
Romualds Kavinskis.

par

konstatētā

— Lai strādnieks un kalpotājs
saņem 500-600 rubļu mēnesī. Vajag
Nobeigunis 2 lpp.

Tajā pašā dienā, dažas stundas
vēlāk, Riebiņu kultūras namā notika
vēl vieni — pilngadības svētki,
dienā, kad jaunieši atvadās no
bērnības un sastopas ar pieaugušā
cilvēka dzīvi. Atbildīgs laiks. Viss
vēl ir prieķīšā, valā visi celi, taču
pienācis laiks izvēlēties savu —
vienīgo un par spīti visām grūti-
bām cestīties godam noiet to.

Šajā svinīgajā pilngadības aplieci-
bu sapņušanas dienā jubilārs sveikt
bija ieraudēties viņu vecāki, citi tuvi-
nieki, draugi. Pilngadniekiem tika vel-
tīts daudz sirsniņu vārdu. Sabiedrības
vārda viņus sveica A. Tūmašova,
Z. Agafonova, agrofirmas komjaunie-
ši lasīja dzejolus. Svinību «vaini-
niekus» ar dziesmām godināja kul-
tūras nama vokāli instrumentālā gru-
pa J. Mūrnieka vadībā.

Hatālijā LAPOŠKO

noms J. Kivlenieks.

Ilgadējais laukaimniecības darbi-
nieks, Preiļu rajona Tautas deputā-
tu padomes izpildkomitejas priekšsē-
dētājs J. Vucēns novēlēja spēkus un
izturību jaunajā darba cīlienā — lop-
barības sagatavošanā.

Svētku dalībniekus prieceja Mado-
nas rajona kultūras nama lauku kapella
ar modē nākušajām 30. gadu popu-
lārajām dziesmām. Mūsu siera rūpniecī-
cas folkloras ansamblis iedziedēja
Jāņu dienu, tika izdancināti visi
klātesošie Jāņi. Skanēja mūsu novada
apdzīdēšanas dziesmas, paslavējot
čaklākos, nopeļot slinkākos.

«Apsejību — 88» dalībnieki saņēma
RARA sagatavotos suvenīrus — krā-
šanas ceprūtis. Neizpalika arī cienītās
arīstību lauku maizi, sieru, bērzu
sulām. Jaukie, sirsniģie svētki dos
jaunus spēkus un iedvesmu turpmā-
kajam darbam.

Leontīne SVALĀ,

II rāzošanas iecirkņa partijas
organizācijas sekretāre

SIĀVĀJĀ GADU KALNA

Uz astoņiem desmitiem savu dzī-
ves gadu šajās dienās atskalījās
liels un sens kolhoza «Krasnij
Oktjabrj», bet tagad arī visas
agrofirmas draugs un padomdevējs
Konstantīns Davidenko.

Konstantīns Fjodorovič nodzīvojis
baigāt un augļīgu mūžu. Jaunībā
viņš bije komjaunatnes darbinieks,
nobiedus vīra gados ienēma af-
bildīgus amatūs mūsu republikas
Lauksaimniecības ministrijā. Būdams
godam nopelnītā atpūtā, Konstan-

tīns Davidenko joprojām enerģiski
aizraujas ar savu sirdslietu —
agronomiju. Viņš ir viens no kol-
hōzā izstrādās zinātniski pamato-
tās saimniekošanas sistēmas autoriem,
daudz darījis tās praktiskajā īste-
nošanā.

Latvijas PSR Nopelnīem bagātās
agronoms K. Davidenko ir arī
aktīvs mūsu laikraksta autors.

Sveicam Jūsu lielajā jubilejā, Kon-
stantīn Fjodorovič!

Jārīkojas jau šodien

Spriega un daudzveidīga bija 30.
maijs notikušās agrofirmas partijas
pirmorganizācijas kopējās sapulces
darba kārtība. Taču katrai uzstāšanai,
ikviens izteikta ideja bija virzīta
uz vienu kopīgu degpunktu. Par
sādu kritēriju punktu tam, kā kolektī-
vā norīt pārkārtošanās, cik vērtī
ir mūsu plāni un sasniegumi, kļuvusi
19. Vissavienības partijas konference,
PSKP Centrālās Komitejas tēzes, kurās
nodotas plašai komunistu un bezpar-
tejisku apsprešanai.

Nemsim kaut vai, piemēram, pirmo
un galveno sapulces darba kārtības
punktu — saimniecīšā aprēķina ievie-
šana agrofirmas struktūrvienībās. Šo-
dien katrai ir zināms, ka visu ra-
žošanas kolektīvu darba pārkārto-
šana uz pilnu saimniecisko aprēķinu,
pašapmaksāšanos un pašfinansēšanos
ir radikāls ekonomikas reformas
pamatā. Lai šīs process varētu sekmīgi
risināties, nepieciešams jau zināms
iekšējā saimniecīšā aprēķina, ekono-
miskā vadības metožu attīstības lī-
menis. Daudz ko šeit vajag nopiet-
ni pārdomāt, paskaitīties uz savu dar-
bu no perspektīvas viedokļa.

Tiesi tāda pieeja bija agrofirmas
galvenajam ekonomistam, komunistam
Anatolijam Sabanskim, kurš bija sag-
tavojis zinojumu par pirmo darba
kārtības jautājumu. Vispirms viņš rak-
sturoja agrofirmu «Krasnij Oktjabrj»
kā daudznozaru uzņēmumu, kas no-
darbojas ar lauksaimniecības produk-
cijas ražošanu, uzglabāšanu, sagādi
un pārstrādāšanu. Mūsu kolektīva dar-
ba rezultāti, ja tos salīdzina ar
republikas vidējiem, jāuzskata par sa-
sniegumiem. Piemēram, pagājušajā

gadā republikā uz 100 hektāriem lauk-
saimniecībā izmantojamās zemes ražo-
ja 623 centnerus pīena un 157
centnerus gaļas. Mūsu agrofirmā
še rādītāji ir attiecīgi 1296 un 310
centneri, tas ir, pārsniedz republikas
vidējos gandrīz divas reizes, lepriezi-
noši ir arī šī gada pirmā ceturkšņa rezultāti. Plāna uzdevumus un
sociālistiskās saistības izpildījuši gan
kolhoznieki, gan pārstrādājošo uzņē-
mumu darba kolektīvi.

Taču šeit ir arī savas problēmas.
Aptāklos, kad kolhozagrofirmas dar-
bības pamātē ir stingri pašapmaksā-
šanas un pašfinansēšanas principi,
attiecībā ar jaunizveido-
tajām struktūrapakšienībām jābalstās
uz stabīlu ekonomisku pamatu —
pilnu saimniecisko aprēķinu. Tas jau
tieši ievērots projektu un konstruktora
biroja, siera rūpniecas, linu fab-
rikas un cietes rūpniecas saimniecības
aprēķinu.

Šādas attiecības paredz, ka katrā
kolhozagrofirmas struktūrvienībā tiek
plaši attīstīti iekšējais saimniecīšās
aprēķins, kas paredz ekonomikos
stīmulus gan visā kolektīvā, gan katrā
colektīva locekļa darba atdeves veic-
nāšanai. Tas prasa jau tuvākajā laikā
atrisināt joti svarīgu uzdevumu —
ieviest saimniecīšā aprēķina attiecī-
bu.

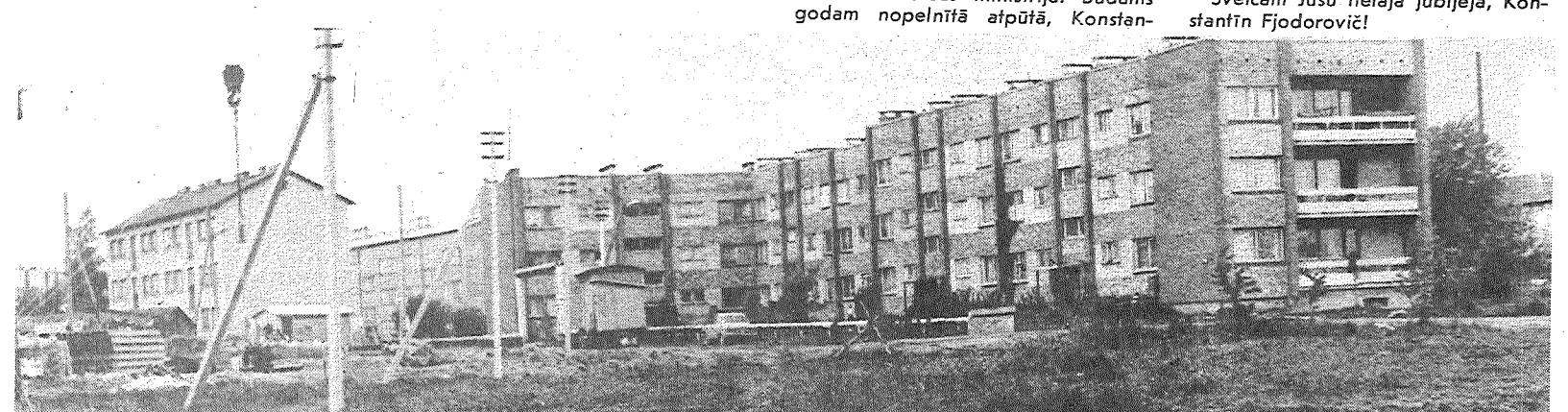
— Lai strādnieks un kalpotājs
saņem 500-600 rubļu mēnesī. Vajag

Nobeigunis 2 lpp.

UZNEMTI PSKP KANDIDĀTOS

Gatavojoties PSKP 19. Vissavienī-
bas konferencei, dzīvā rošība valda
visos sabiedrības slānjos. Jaunu aktivitātē
vilkā radījušas konferences tēzes,
kas nodotas vistautas apsprešā-
nai. Līdz ar to vēl vairāk palie-
linājusies Komunistiskās partijas auto-
ritāte, tās pievilkšanas spēks. PSKP
biedru kandidātos, uzņemti eksperi-
mentālā projektu un konstruešanas
biroja inženieris konstruktors Mihails
Kuznecovs un desu ceha strādnieks
Vitālijs Viškers.

Pašlaik agrofirmas partijas organi-
zācijā ir astoņi biedru kandidāti.

Bez pārspīlējuma var sacīt, ka rezonanse, ko izraisījusi PSRS Augstākās Padomes vienības sasaikuma ātrītā sesija, ir patiesīm ļoti liela. Un tas ir pilnīgi saprotami. Jo šajā sesijā tāču tika izskatīti jautājumi, kas skar ikvienu no mūs: iedzīvotāju apgādāšanu ar pāriku un citām plašā patēriņa precēm, dzīvokļu celtniecības problēmas, stāvokli kultūras un sadzīves jomā.

Sesijā pieņemtais dokumentos aizpulglojas kardinālā jauna pieejā valsts ekonomiskajai un sociālajai politikai. Tēs pāmetā likta jēziniskā konцепcija par kooperāciju. Domāju, ka tieši šī jaunā pieejā arī izraisījusi tādu darbalaužu entuziasmu. Pierādījumam minēšu tāku vienu faktu: laikā, kopš publicēts likumprojekts par kooperāciju Padomju Savienībā, izveidojušies jau apmēram seši tūkstoši kooperatīvu. Tomēr sesijas lēmumu īstenošana neapšaubāmi prasa lielu organizatorisku darbu. Par to arī notika saruna ar mūsu vēlēšanu apgabala PSRS Augstākās Padomes deputātu, kolhozagrofirmas «Krasnij Oktjabr» generāldirektoru Romualdu Kavinski.

— Biedri Kavinski, dažos vārdos pastāstiet par atmosfēru, kā tās sesijā un par saviem iespādiem sesijas darba gaitā.

— Attiecībā uz iespādiem varu atbildēt tā: karsts laiks Maskavā, karstas debates sesijas jautājumu apspriešanā, ieinteresēta problēmu pārrunāšana kuluāros un pēc sesijas darba dienas beigām.

Un cītādi nemaz nevarēja būt. Jau pats pirmais referāts, kuru par pirmo sesijas darba kārtības jautājumu nolasīja PSKP Centrālās Komitejas Polībiroja locekls, PSRS Ministru Padomes priekšsēdētājs Nikolajs Rizkovs, saturēja sevi tādu milzīgu ideju lādīnu, tik daudz ārkārtīgi interesantas informācijas, kas lika par daudz ko noipeti pārdomāt. Mēs uzzinājām arī vairākus visai satraucīšus faktus. Piemēram, pašlaik ārziemēs vēl iepērkam katru trešo kilogramu augu eļļas, katru desmitu kilogramu no iedzīvotājiem pārdodamās galas, katru piektu kilogramu sviešta, katru piektu auglu un dārzenu konservu kārbu. Satraukumu izraisa arī tas, ka šīs piecgades divos gados iedzīvotāji nav saņēmuši plānotās preces par apmēram 22 miljardi rubļu un maksas pakalpojumus par 4,5 miljardi rubļu.

Tātad jau pāti situācija noteikusi to uzdevumu loku, kuru atrisināšanu palīdzētu veikt Likums par kooperāciju Padomju Savienībā. Debates par šī likuma projektu bija ļoti dedzīgas. Sasāpējušu jautājumu, kas gaidīja pārdomāta kolektīva viedokļa izkristalizēšanos, atklājās visai daudz.

Nemim kaut vai likumprojekta 22.

punktu, kas novienādo kooperatīva biedru tiesības ar valsts tautas saimniecības sektorā nodarbināto pilsonu tiesībām. Šķiet, ka beidzot tas, ka cilvēki, ar kurium kopā esmu nogājis grūto ceļu līdz pašreizējai kolhozagrofirmas «Krasnij Oktjabr» kolektīva labklājībai, par savu pašaizlīdzīgo, nenovērtējamo darbu saņem pensiju, kas krietiņi atpaliek, teiksim, no tās, kādu saņem kalpotāji. Tomēr, lai vārētu pārskaitīt kolhoznieku

savā darba kolektīvā, savā vēlēšanu apgabālā?

— Tā jau ir, ka deputāta darbs pēc sesijas nebūt nebeidzas. Es personiski domāju, ka balsoj par pieņemto lēmumu vajag vēl arī ar darbiem. Bet darba mūsu agrofirmā ir milzīgi daudz. Vispirms, jāpanāk, lai mēs palielinātu visu galveno lauk-saimniecības produktu ražošanu, kuri tiek nepieciešami mūsu valstij. Šī gada pirmo ceturksni esam beiguši sekmi-

AKTUĀLA INTERVIJA

Balsosim ar darbību

pensiju apmēros, tos attiecīgi palielinot, valstij nepieciešami papildu resursi apmēram 1,5 miljardu rubļu apmērā. Kur nemt tādus līdzekļus? Daudzas saimniecības pagaidām vēl pārās nav spējīgas palielināt iemaksas sociālās nodrošināšanas fondos, lai pensijas būtu iespējams palielināt. Jāgaida, kamēr tiks noteiktas taisnīgākas lauksaimniecības produkta iepirkuma cenas. Šāk sakot, bija par ko padomāt, ko apspriest.

Vai arī šāds jautājums, kas izraisīja sevišķi dzīvu un ieinteresētu domu apmaiņu delegātu vidū. Tā kooperatoru ienākumu nodokļa aprēķināšanas sistēma. Tā iecerēta šādi: ja izpelna ir līdz 500 rubļiem, tad kooperatīviem jāmaksā tādi paši nodokļi kā strādniekiem un kalpotājiem — 13 procenti no noplīnītās summas. Taču, ja ienākumi sasniedz 1500 rubļus, tad nodoklis bija paredzēts 90 procentu apjomā. Taču tādējādi netiek nemīns vērā, ka lauksaimniecībā ienākumus negūst vienmērīgi, bet gan nereti saņem tikai kāda noteikta darbu cikla beigās visai ievērojamas summas veidā. Taču, ja to apliek ar tā augstu nodokli, lauku kooperatīvs nokļūst daudz neizdevīgā kā situācijā nekā kooperators pilsētā.

Tika vispūstīgi apspriestas arī nodokļa iekšēšanas sistēmas pozitīvās puses. Deputātu vairākums to atbalstīja, ierosinot vienīgi to, lai šī sistēma būtu elstīgāka, ievērojot nozari, kurā darbojas kooperatīvs, un tā darba specifiku.

Ne jau gadījuma pēc es minēju tieši šos piemērus. Manuprāt, tie labi pierāda vispārējo interesu par apspriējamām problēmām. Pierāda, ka sesijā valdīja lietīšķums un saprātīgi kritiska attieksme.

— PSRS Augstākās Padomes sesija sava darbu beigusi. Tajā pieņemts Likums par kooperāciju Padomju Savienībā un lēmumi cītos darba kārtības jautājumos. Kāda ir jūsu deputāta misija tagad, kad esat atgriezies

gi. Saražots 20981 centners piena, tas ir par 1647 centneriem vairāk nekā attiecīgajā laikā posmā pēri. Par 117 procentiem izpildīts ceturkšņa gaļas ražošanas plāns, par 107 procentiem — siera, par 116 procentiem — piena cukura, par 103 procentiem — linķiedru ražošanas ceturkšņa plāns. Taču panākumi vēl jānostiprina.

Viens no ceļiem, kā maksimāli intensīvēt lauksaimniecisko ražošanu, ir ieadzināt saimnieku izjūtu katra agrofirmas darba darītājā. Un droši, jau praksē pārbaudīts līdzeklis šī mērķa sasniegšanai ir kooperācijas principu attīstīšana ražošanas organizācijā un ekonomikas vadīšanas demokratizācijā. Kāpēc gan mums jau šodien nepadomāt par četru nozāres kooperatīvu izveidošanu? Tie tātad varētu būt: 1) projektiem un celtniecības, 2) ražošanas tehniskais, 3) augkopības un, visbēdīzot, 4) galas un piena ražošanas kooperatīvs. Pēdējos divos varētu ietilpt arī visi pārstrādājošās rūpniecības uzņēmumi. Pašlaik iespējas uzlabot mūsu agrofirmas darba organizācijas struktūru un ieviest visprogresīvākās tās formas pēta Ekonomikas institūta speciālisti. Taču tas nebūt neizslēdz arī mūsu pašu kolektīvu īaužu iniciatīvu.

— Jūs pilnīgi pareizi uzsvērāt, ka kooperācijai jābalstīs uz iniciatīvu no apakšas — uz ierindas koļoznieku, strādnieku, speciālistu iniciatīvu. Bet vairi nevar notikt tā, ka jaunās darba organizācijas formas negūst atbalstu tajā vai citā strukturēvībā!

— Ja sāksim tās ieviest nepārdomāti, tad noteiktī tā var notikt. Taču jāņem vērā arī tas, ka šodien paši cilvēki tiecas strādāt pa jaunam.

Agrofirmā, piemēram, jau ir nozare, kurās darbinieku vairākums gatavību strādāt pēc nomas darbu zemēmuma metodēs. Bet tas jau ir pirmais solis, celā uz nozares kooperatīva izveidošanu. Pastāstīsu par to sīkāk.

Nesen es piedalījos mūsu agrofirmas celtniecības nozares vadošo kadrū sanāksmē. Tas ir ļoti spēcīgs dienests: tiek plānoši veikt celtniecības un montāžas darbus par trim miljoniem rubļu, objekts strādā apmēram 200 cilvēku. Un arī visu posmu vadītāja skaits kopā ar eksperimentālā konstruktoru biroja speciālistiem ir jau apmēram 30 cilvēku. Tsāk sakot, mums jau ir tāda kā vidēja lieluma starpsaimniecību celtniecības organizācija. Agrofirmā mēs gan arī ceļam daudz: vienpadsmīt viensētu tipa dzīvojamās mājas, bērnudārzu, 36 dzīvoļu mājas un bērnudārzu Preiļos. Taču PSRS Augstākās Padomes devītā sesija izskanēja prasība pēc dzīvokļu, kultūras un sadzīves objektu celtniecības palielināšanas. Kā to panākt?

Ir divi ceļi šī mērķa sasniegšanai. Pirmais — palielināt celtniekus skaitu, otrs — mobilizēt iekšējās rezerves, neiesaistot papildus darba spēku. Sarunā iesaistījušos speciālistus viedoklis bija vienprātīgs: jāpalieina celtniecības un montāžas darbu apjoms un jāuzlabo kvalitāte nododamajos objektos, par pamatu izmantojot nomas darbu zemēmuma. Jau vistuvākajā laikā eksperimenta kārtā dažas no brigādēm tiks pārveidotās par nomas kolektīviem. Tās saņems tehnisku, kredītu celtniecības materiālu iegādei, noslēgs celtniecības līgumus.

Pats galvenais, ka šodien arī paši celtnieki redzētē vienē no pirmajiem sojēm, kā cīnīties pret nelietderīgām ražošanas izmaksām. Jo ar materiāliem, par kuriem samaksājusi pati brigāde, nevarēs mētāties.

Ja eksperimenta rezultāti būs pozitīvi, visa nozare klūs par pāstāvīgu saimniecisku apakšējību, kas strādā pēc nomas darbu zemēmuma.

— Nobeigumā, lūdzu, pastāstiet nedaudz par to darbu, ko gatavojaties veikt, lai īstenotu PSRS Augstākās Padomes devītājā sesijā pieņemtos lēmumus savā vēlēšanu apga-

— Arī te rūpju pietiek. Būtu jātiecas ar Daugavpils pilsētas un rājona, Preiļu, Jēkabpils un Stučkas rājona veletājiem. Jāpastāsta vīniem par sesiju, jāinformē par uzdevumiem, kādi ikviens risināmi kooperācijas un dzīvokļu, kultūras un sadzīves objektu celtniecības attīstībā. Domāju, ka šāds tiksānas rezultāts būtu lietderīgi noklausīties arī padomju orgānām. Nākotnē, lūdzu, pastāstiet nedaudz par to darbu, ko gatavojaties veikt, lai īsteno tu PSRS Augstākās Padomes devītājā sesijā pieņemtos lēmumus savā vēlēšanu apga-

— Arī te rūpju pietiek. Būtu jātiecas ar Daugavpils pilsētas un rājona, Preiļu, Jēkabpils un Stučkas rājona veletājiem. Jāpastāsta vīniem par sesiju, jāinformē par uzdevumiem, kādi ikviens risināmi kooperācijas un dzīvokļu, kultūras un sadzīves objektu celtniecības attīstībā. Domāju, ka šāds tiksānas rezultāts būtu lietderīgi noklausīties arī padomju orgānām. Nākotnē, lūdzu, pastāstiet nedaudz par to darbu, ko gatavojaties veikt, lai īsteno tu PSRS Augstākās Padomes devītājā sesijā pieņemtos lēmumus savā vēlēšanu apga-

— Paldies par interesantu sarunu. Deputātam, vēl jo vairāk mūsu valsts augstākā varas orgāna — PSRS Augstākās Padomes — deputātām jābūt cilvēkam lietīšķam — darba cilvēkam. Lai jums veiksme visos iecerētos darbos!

Intervēja Valērijs PETROVS

Senā amata aicinājums

atbildēja. — Tēvu es nemaz neatceros, viņš nomira, kad man ne trīs gadi nebija. Mēs ar brāli — viņam piecpadsmit, man divpadsmit gadi — ganījam pie saimniekiem

vīru, kuram varen nipiři vedās tirgošās ar pītiem grozīem. Diez cik dīzi viņ Nebija, taču pieci rubļi viņš par katru prasīja. Un, ko domājies, cilvēki pirkā arī! Jo nevienam cītam jau grozu nebija.

«Kā būtu, ja es arī pamēģinātu atcerēties, kā mēs toreiz ar brāli grozījus pinām? Liekas, mums iznāca labāk. Un arī laiks pašam būtu tāks. Gribu apmeklēt arī lielākos kooperatīvus, parunāties ar cilvēkiem. Jāorganizē pilsonu pieņemšanas dzīvokļu un kultūras objektu celtniecības jautājumos. Jāņem vērā visi ierosinājumi, kas tiks izteikt šajos pasākumos.

— Paldies par interesantu sarunu. Deputātam, vēl jo vairāk mūsu valsts augstākā varas orgāna — PSRS Augstākās Padomes — deputātām jābūt cilvēkam lietīšķam — darba cilvēkam. Lai jums veiksme visos iecerētos darbos!

— Nu, kā tad patika svētki?

— Neesmu pārāk lielā sajūsmā. Manuprāt, tur daudz pa tukšo runāja, bet par darbu, par pīredzi — maz. Un laukumā, kur notika tā pārdošana, — karsti kā ēlē. Mēs ar sievu ilgi neizturējām, ar autobusu mājās aizbraucām. Tomēr gluži veltīgs jau šis brauciens nebija. Mēs ar Veiguli gan tur bijām vienītie piņēji, taču man bija kā redzēt viņa darbos, varēju paskatīties un pamācīties. Skaisti jau viņš strādā. Pašam iegrībējās sākt pīt arī mazliet cītādus grozījus — ar plakanu dibenu. Tādi izskatās loti glīti.

Meistara rokām darbs ilgi nav jāmeklē. Tas pats prasīties prasās darām un arī šķirtin šķiras.

Lilija LAUCE
ATTĒLĀ: Jevdokija un Vasilijs Podskočevi.

Nobeigums. Sākums 1. lappusē. tikai, lai šī summa patiesi būtu nepielīnāta — tā tik tāda pukstēšana kārtības labad. Kad grozī no pīti, viņa arī pati labprāt nāk pālīgo — ar gausu uzkrāso ziedus, pārlaiž tiem laku, un grozījus uzeiz kļūst krieviski košs un jautrs.

Bet mani meistara darbā vairāk saista kas cīts — cik rūpīgi Vasilijs Ivanovičs piemēklē saknes sloksnīti: pie roktura tievāku, pēc tam arī resnāku, kā cīnīšas ievērot simetriju dabīgajās nokrāsās, formā.

Uz Meistaru svētkiem Vasiliju Podskočevu un Pēteri Veiguli, kuram piņēja stāžs ir krietiņi vien garāks, aizveda ar agrofirmas auto.

A. ALEKSEJEVS

mas celtniecības nozares vadošo kadrū sanāksmē. Tas ir ļoti spēcīgs dienests: tiek plānoši veikt celtniecības un montāžas darbus par trim miljoniem rubļu, objekts strādā apmēram 200 cilvēku. Un arī visu posmu vadītāja skaits kopā ar eksperimentālā konstruktoru biroja speciālistiem ir jau apmēram 30 cilvēku. Tsāk sakot, mums jau ir tāda kā vidēja lieluma starpsaimniecību celtniecības organizācija. Agrofirmā mēs gan arī ceļam daudz: vienpadsmīt viensētu tipa dzīvojamās mājas, bērnudārzu, 36 dzīvoļu mājas un bērnudārzu Preiļos. Taču PSRS Augstākās Padomes devītājā sesijā izskanēja prasība pēc dzīvokļu, kultūras un sadzīves objektu celtniecības palielināšanas. Kā to panākt?

Ir divi ceļi šī mērķa sasniegšanai. Pirmais — palielināt celtniekus skaitu, otrs — mobilizēt iekšējās rezerves, neiesaistot papildus darba spēku. Sarunā iesaistījušos speciālistus viedoklis bija vienprātīgs: jāpalieina celtniecības un montāžas darbu apjoms un jāuzlabo kvalitāte nododamajos objektos, par pamatu izmantojot nomas darbu zemēmuma. Jau vistuvākajā laikā eksperimenta kārtā dažas no brigādēm tiks pārveidotās par nomas kolektīviem. Tās saņems tehnisku, kredītu celtniecības materiālu iegādei, noslēgs celtniecības līgumus.

Tā saucas Džūnas Davitašvili grāmata, kurā viņa stāsta par savu dzīvi, par neparastajām spējām, ko fizikas zinātnieki iestākuši par «Fenomenu D». Tie, kas vēl neko nav dzirdējuši par šo populāro sievieti, nelielu iestātu gūs no viņas grāmatas fragmentiem, kurus publicējam pēc nedēļas izdevuma «Semja» materiāliem.

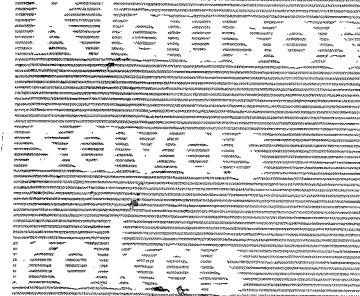
... Man bieži jautā, kad es atklāju sevi spējas sajut cilvēku iekšējo pašsajūtu un to ieteikmēt. Uz šo jautājumu precīzi atbildēt nevaru, tāpēc ka ilgu laiku biju pārliecīnāta: cīti cilvēki sajut to pašu, ko es. Vēlāk, sapratusi, ka manas iespējas pārsteidz apkārtējos, sāku eksperimentēt ar tuviniekiem un draugiem: daudz ko viņi uzsvēra kā brīnumu. Bet brīnumu tā nav. Apkārt katrai dzīvam organismam, arī cilvēkam, ir tas, ko pagādām nosacīti pieņem saukt par bioloģisko lauku, kuru cilvēki kā paaugstīnu jūtīgumu viegli uztver.

Mūsu kafejnīcā strādāja oficiante — Vaļa — sieviete jau gados, bijusi frontiniece. Reiz tieši darbā viņai kluva nelabi — aknas. Es metos pie viņas, ar roku kustībām noņēmu asās sāpes, pēc tam sāku nodarboties ar viņu nopietni, un pavīsim nesen viņa bija Maskavā, apmeklēja mani ne tikai lai fiktos, bet arī lai pateiktu, ka līdz šai dienai nezina, kas ir sāpes aknas.

Citā reizē Rustaveli prospēktā pie savas «Metros» es satiku draudzeni, kas, izrādās, gaidīja mani, lai iepazīstītu ar patīkamu, taču dzīļi nelaimīgu meiteni — uz viņas vaiga sārtoja liels, pretīgs plankums, kas pēc apvēdem atgādināja krabi. Džuljeta, tā sauka šo meiteni, reiz naktī bija pamodusies no asām sāpēm — neciešami dega vaigs. Viņa metas pie spoguļa un ieraudzīja sārtu plankumu. Un, kamēr sāvēja pie spoguļa, burtiski viņas acu priekšā plankums turpināja augt un paspilgtināties, līdz ieguva tagadējo atbaidošo izskatu.

Būdama pieredzējusi medicīnas māsa, Džuljeta nesekmīgi centās atbrīvoties no nolādēta plankuma, kaut arī konsultējās ar labākajiem speciālistiem un izmērījās visvisādas zāles. Es sajutu, ka viņai uz viņa ir kaukas briesmīgs, un mana roka instinktīvi — es pat neapjēdu, kāpēc to daru, — pastiepās uz viņas vaigu. Es izjuto šo asinssarkanu traipu, uztvēru ar pirkstiem asus, it kā mani iesūcošos signālus, sanēmusi visus spēkus, centos nomierināt tos, it kā izskrūvēt no viņa. Džuljetai es neko neteicu, tākai apsolīju padomāt, ko varētu darīt tālāk.

Bet no rīta viņa atskrēja uz mūsu pagalmu, kaut gan es nebiju teikusi viņai savu adresi. Sacēla kājās visus, kafrām stāstot, ka vakarā

es esot izdarījusi brīnumu, un, tākot mani ieraudzīja, metās ap kaklu. Es arī pati izbrīnījos, kad pārliecīnājās, ka plankums uz viņas vaiga divkārt samazinājies un, godīgi atzītos, ne uzreiz notīcēju, ka tas ir mans nobelns... Kopš tās dienas par mani sāka runāt visā Tbilisi. Sākumā mūsu kvarīlā, manā kafejnīcā, slimīcā, kur strādāja Džuljeta, bet drīz vien it visur — pēc dažiem seansi briesmīgais plankums no meiteņes vaiga pavisam pāzoda...

Jau tūkstošiem svešu likteni izgājuši caur manu sirdi, padāriami viņu sāpi par manējo. Esmu bezgala priečīga, ka daudziem no tiem, kas atnākuši pie manis cerību pilni, izdevies atbrīvoties no mokšām slimībām. Un tomēr esmu izmūmā, domājot par to, ka laika trūkuma dēļ varu reāli palīdzēt tikai necīgai dalīnai no tiem, kas alks izvezeloties.

Zvani pie durvīm, telefona zvani, vēstules, telegrammas. «Palīdzi man, Džūna!» Un atkal darbs — līdz pilnīgam spēku izskumam. Bet pat tad, kad beidzies tā «oficiālais laiks» un manā mājā līdz pusnaktij uz «ugunītņu» sanāk draugi, šis darbs tik un tā nebeidzas. Tērzelot ar viņiem, es nemanāmi sāku palīdzēt vienam no viņiem un jau jūtu, ka arī otrs un trešais šodien tāpat cer uz manu uzmanību un palīdzību...

... Šie trīs vārdi «klausos savas rokas» absolūti precīzi izsaka manas slimību diagnosticēšanas, ārstēšanas un profilakses metodēs būtību. Jā, es runāju tieši par metodi, jo ārstēšana ar roku palīdzību vai tā dēvēto bezkontaktu masāžu bija pažīstama jau senos laikos visdažādākajās valstīs...

Ne mazums spēka un laika es patēriju, lai izstudušu šos ārstēšanas paņēmimus, bet, gadiem ejot, ikdienas dziednieciskajā praksē iegūtā pierede, tās pilnveidošana, uz tās

Taču pagaidām tas ir sapnis, lai gan es kāsmīgi ticu, ka tas noteikti klūs par īstību vēl mūsu dzīves laikā, mūsu gadīmā. Šī cīcība tad arī palīdz man grūtajā ceļā, kuru, esmu, pārliecīnāta, neesmu izvēlējusies veltīgi.

pamatā izdarītie atklājumi, kas papildināti ar dabas dotajām spējām, jaunrunāt par to, ka esmu radījusi savu personisko metodi. Vēl vairāk, esmu pārliecīnāta, ka manu metodā nākotnē var apgūt ne tikai cilvēki, kuriem ir īpašas spējas, bet gan katrs, kas to pa īstām vēlas... Es tagad cenšos padarīt to maksimāli pieejamu ne tikai pētīšanai, bet arī izmantošanai praksē. Ar prieku nododu savu pieredzi medīkiem. Gribu uzsvērt arī atgriezenisko saiti — cīcībos savā darbā balstīties uz medicīnas zināšanām un diagnosticēšanu ar aparātu palīdzību.

Apskatījusi slimnieku, nosaku viņa slimību, bojājumus slimajā orgānā un nosūtu pacientu uz medicīnisko iestādi apskatei. Tādu kontroli slimību diagnosticēšanā uzskatu par obligātu gan sev, gan tiem, kas seko manai metodei. Kaut arī praksē es neesmu pielāvusi kļudas savās diagnozēs, tomēr domāju, ka vēl viens diagnozes apstiprinājums nešķēdēs.

... Bet mana aparātūra, mans instrumenti — tās ir manas rokas. Turot tās nelielā attālumā no slimnieka vai pārlaižot gar kermenī, ar pirkstu galīem brīvi uztveru signālus — siltaus un aukstus, asus un tākko pulsējošus, vai arī tādus, kas iegrauzas mani kā metāla skaidras.

Ar roku manipulācijām un kustībām tiek salādīta cilvēka organismā energija, sasildītas asinis, pastiprinot to cirkulāciju, liek tām pilnībā iestieglēties darbā, neļauj daļai asinu aizplūst uz depo. Tas viss palīdz izdarīt organismu vai atsevišķa orgāna korekciju uz tā iekšējo rezervu rēķina. Mans uzdevums te ir pavisam «vienkāršs» — dot sādām procesam pirmo grūdīenu un ārstēšanās laikā pareizi un precīzi šo procesu regulēt.

Tā kā manas rokas vienmēr ir darbā, tad jau pirmā seansa laikā, kad es provizoriķi nosaku diagnozi, ārstēšana jau ir sākusies. Ārstējot kaut kādu konkrētu slimību un iedarbojoties uz tās pārņemto orgānu ar asins mikrocirkulācijas pastiprināšanu, vienlaikus noteik arī citu iespējamu slimību profilakse.

Ar profilakses metodiku saistības manas īpašas cerības. To apguvuši, cilvēce nākotnē varēs mazāk uztraukties par savu bērnu veselību: mēs taču būsim iemācījušies kontrolēt un normalizēt vielmaņu, izvadīt no organismā sārņus, bet tas palīdzēs apfureti šūnas novēcošanos, stabilizēt cilvēka aizsargfunkcijas, liks precīzi darboties viņa imunitātes sistēmai, nepieļaus daudzas briesmīgas slimības, kas tagad viņam zogas klāt...

Esam saņēmuši kritiku arī par atpūtas vakariem. Bet, lai cik dīvainas līktos, jaunātīgi pilnīgi apmierina tādas afīšas, kurās ir tikai «mūžīgās» dejas un diskotēka, bet nav apmierināta, ja to trūkst.

Tomēr, par spīti visam, mēs varam priečīties, ka agrofirmas kultūras nama mākslinieciskā pašdarbību pazīst ne tikai mūsu rajonā, bet arī eitā robežām.

un piederīgie aizklīduši cifur, lai viņu dzimtas izmirušas un nav vairs neviens, kas norautu no kapa smilgas, tomēr, pateicoties viņiem, šodien dzīvojam mēs. Viņu darba un centienu dala ir mūsos, lai arī nekad tos neesam redzējuši un nepavismis neesam viņu radu. Kapos neglabāja sabiedrībai kaitīgus elementus, tie palika ārpusē, tātad visi šeit guldiņi ir cienījami cilvēki. Bet galvenais — cīena pret aizgājušajiem, pret viņu pēdējām atdusas vietām ir viena no svarīgākajām cilvēces kultūras sastāvdalām.

Mūsu redakcija jau ne reizi vien saņēmuši signālus, ka tiek pielūžoti mežs pie Ondžu kapiem, kas ir vieni no sakoptākajiem visā ciema teritorijā. Un patiesām: jaunajā daļā kārtīgi un tīri stāv piemiņas plāksnes, kurās ierakstīta ne tikai apkaimes sādžu, bet visa koļhoza vēsture, uzraksti liecinā par kādreizējo darba darītāju mūžiem. Te apkaime glabā

grābekļu zobu vadziņas, sagrabojot kritušos zarus, Arī tajā daļā, kur cilvēki guldīti senāk, kad ne kārām bija pa spēkam uzcelt dārgo piemiņas plāksni vai dzelzs krustu, viss ir sakops, skaidri redzama kopīnas, un neviens nekāps tā virsū.

Kāds teiks: runāt un rakstīt ir viegli, bet kas gan ies kopt svesīs kapus? Daudzās cītās vietās to izdara skolu jaunatne: jaunajai paaudzei tā ir gan konkrētas vietas vēstures mācības, gan patriotisma jūtu, savas dzīmīgas puses cīnīas audzināšanas mācībstunda. To, ka var izdarīt kā nākas, liecina Pīvorovu kapsēta, Nikītinu dzīmīgas kapi, ar tās patriarha kapu centrā: uz būvētī skaisti vārtiņi, viss tīrs, apkārt savaiga stieplu pinuma žogs.

A. Mežmalis

KULTŪRAS NAMS: DARBS UN PROBLĒMAS

Mūsu kultūras nama mākslinieciskās pašdarbības pulciņiem beigusies vēl viena darba sezona. Pie mums darbojas jauniešu deju kolektīvs, kuru vadīja Alda Gavrilova, etnogrāfiskais ansamblis Bronislava Kokoriša vadībā, bērnu deju kolektīvs (vadītāja Lida Ananjeva), dailisātāju pulciņš, kuru vada Alla Krasnopjorova, kā arī vokāli instrumentālā grupa un diskotēkās pulciņš.

Kolektīvu vadītāji un dalībnieki šajā sezona strādājuši ar pilnu atdevi. Tā jauniešu deju kolektīvs teicāmi uzstājās skātē rājona kultūras namā un tika izvirzīts uz zonas Dziesmu dienām, kas no 27. līdz 29. maijam notika Daugavpilī. Labu vērtējumu guva arī mūsu etnogrāfiskais ansamblis, kas demonstrēja savu māku tautas mākslas festivāla «Baltica-88» atlases komisijai.

Mūsu vokāli instrumentālajai grupai tika piešķirta otrā kategorija.

Protams, pulciņu kultūras namā varētu būt arī krietiņi vairāk. Diemžēl pēdējā laikā aizvien mazāk cilvēku meklēj celu uz kultūras namu, lai piedālotos mākslinieciskajā pašdarbībā.

Tāds pats aktivitātes trūkums vērojams arī tad, kad organizējam tematiskos vakarus. Praktiski nekādu palīdzību neesam saņēmuši no komjauniešiem.

Pat pensionāri aktīvāk iesaistās kultūras dzīvē nekā mūsu jaunatne. Viņiem gribas atnākt tikai pie visa gaftava. Bet bieži vien zāle ir pustuķa arī tad, ja vakars ir noorganizēts. Pilna tā ir tikai vieskoncertos un arī tad, ja tie ir bezmaksas.

Pēdējā laikā kultūras namu bieži kritizē. Bet vai nevajadzētu paskaļīties vispāris uz sevi — ko es esmu darījis, lai darbs tajā kļūtu interesantāks? Kultūras nama administrācija nebūt negaida gēnijus, tā gaida aktīvus dalībniekus un palīgus. Jo, kā mēdz teikt, viens nav karotājs.

Esam saņēmuši kritiku arī par atpūtas vakariem. Bet, lai cik dīvainas līktos, jaunātīgi pilnīgi apmierina tādas afīšas, kurās ir tikai «mūžīgās» dejas un diskotēka, bet nav apmierināta, ja to trūkst.

Tomēr, par spīti visam, mēs varam priečīties, ka agrofirmas kultūras nama mākslinieciskā pašdarbību pazīst ne tikai mūsu rajonā, bet arī eitā robežām.

Un ir joti zēl, ka tik maz skatītāju bija ieradušies uz koncertu, kuru mūsu mākslinieciskās pašdarbības kolēktīvi sniedza 8. maijā, kad notika Uzvaras dienai veltītās svētīgais vakars. Tas bija pārskats par aizvadītās sezona darbu. Koncerta nobeigušām vokāli instrumentālā grupa veltīja kara veterāniem dziesmu «Maija valsis», kas atgādināja pār gāšo, Uzvaras dienu 1945. gada maijā. Publike silti uzņēma priekšnesumus.

Tagad, kad beigusies vēl viena kultūra darba sezona, kultūras nama administrācija pateicas visiem mākslinieciskās pašdarbības dalībniekiem, kas nozēlo savu brīvo laiku un vakaros ierodas pie mums uz mēģinājumiem.

Gaidām visus interesentus vēl kuplākā skaitā arī jaunajā sezōnā!

Jeļena SIVCOVA, agrofirmas kultūras nama direktore.

Redakcijas piebilde. Kultūras darbs nevar būt vienaldzīgs neviena kas nopietni domā par savu cīņu. Mūsu kultūras pašdarbības pulciņi, ir sāpēdrīki mazefektīvs. Kultūras nama administrācija, kuru pārīstībā tācu «sastāda» tikai viena pati kultūras nama direktore — jauna meitene bez speciāla izglītības un ar joti nelielu kultūras darba pieredzi, ir grūti aizvienāti visas organizatoriskas un psiholoģiskas dabas problēmas, grūti izdomāt un izdarīt mūsu visu vietā tā, lai visi būtu apmierināti. Lielais sabiedrīkās dzīves parvērtību laiks prasa, lai vispirms tieši kultūras laukā mēs atmetu patēriņtāja attieksmi, lai paši aktīvi iesaistītos tās celšanā un veidošanā.

Laikraksts būs pateicīgs katrā, kas nāks ar saviem prieķi un neatklātu kultūras dzīves rosināšanas rezervu atklāšanā. Mūsu lielisks kultūras nams ir teicama materiāla bāze, lai Riebiņi kļūtu vēl par vienu rošīgu rājona kultūras dzīves centru, kas ar sātūgiem pasākumiem pulcē tuvas un tālakas apkārtējās iedzīvotās. Protams, tas prasa pirmām kārtām maksimālu atdevi arī no pašiem kultūras darbiniekiem.

Rakstiet, zvaniet mums! Lai vasara kalpo pārdomā, potēnu uzkrāšanai un jauno sezono varam uzsākt ar daudz lielāku abpusēju entuziasmu, daudz plašāku aptveres lauku!

Kur mūžīgs miers

Kāda mūsu lasītāja no Līvāniem rakstā:

«...Bieži apciemoju brāli Riebiņos, arī savu vecāku kapus šajā cīematā. Mani sāpina, ka nevieni nejauši aizbērt laukumu pie kapētām vārtiem, kur nogāzti koki un izveidojies mārkas. Tāpat varbūt ar jūsu palīdzību varētu arī īstādēties 1945. gadā nevainīgi nošautos tēvu un dēlu Pēteri un Jēkabu Šmukstus. Es gāju skolā 5. klasē, kad Jēkabs, kurš mācījās 7. klasē (iespējams, jo labi neaferos) kopā ar tēvu un kaimiņos dzīvojošo mežsargu Memjuku tika aizvesti uz Riebiņu ciemu izpildkomiteju un nevainīgi nošauti. Memjukus palika dzīvs, jo lode nebija kērusi smadzenes, nakāt aizrāpoja uz Randaru sādžu, no kuras nogādāts slimīcā cīta rajonā, un izdzīvoja. Kur viņš ir tagad —

nezinu. Slepkava tika sodīts